

საქმიანობა

სურათებიანი ლაგატი

გაზეთის № 57

ლაგატი № 11

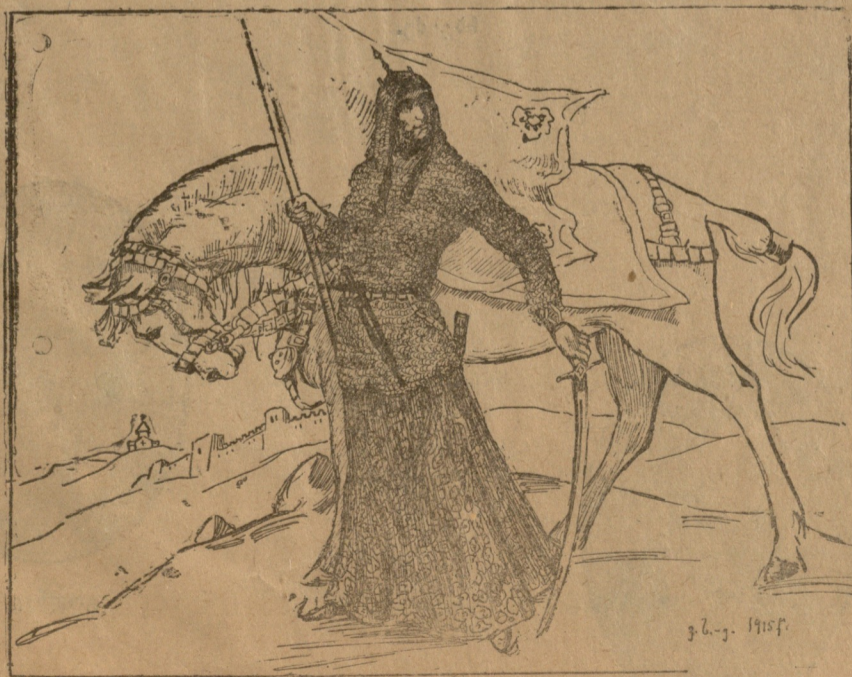
კვირა, 12 მარტი, 1917 წ.

6/43

ვ. ს. - 1917 წ.

თავისუფალი ამირანი.

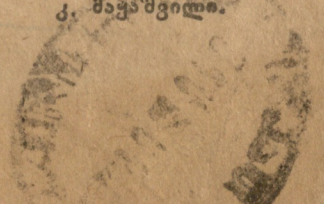
ვ. ს. - 1917 წ.

მეგრული ღელა.

უხლა ან და არასოდეს!

დე, დაინგრეს!.. ალი ჰქროდეს!
 ლაჩართ გული შემოჰყოდეს!
 დე მსოფლიო შიშით თრთოდეს!
 ეხლა, ან და არასოდეს!..
 დე, კოცონი ცას სწვდებოდეს!
 მეხი თავზედ გვასკდებოდეს!
 მიწის ღერძი დე, სტყდებოდეს,
 დამპალ სისხლის ზღვა დგებოდეს!
 ჯოჯობითი იგზნებოდეს,
 გოჯებოდეს და.. სწვდებოდეს!..
 ძველი, სუსტი, დე, კვდებოდეს!
 ხუნდი გაცვივდეს და დნებოდეს!
 ცეცხლში ცეცხლით ახლდებოდეს
 ჩემი მხარე განწმენდილი,
 ეხლა, ან და არასოდეს!..

კ. შავაშვილი.

საქართველოს ღვთაბი.

აღმასრულებელ კომიტეტის წევრები.

ნეკრასოვი.

კონვალოვი.

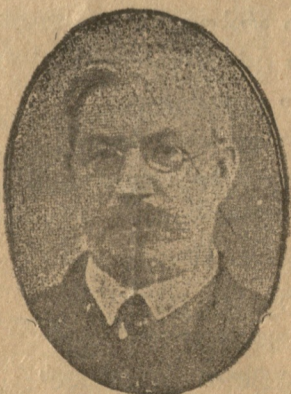
ლგოვი

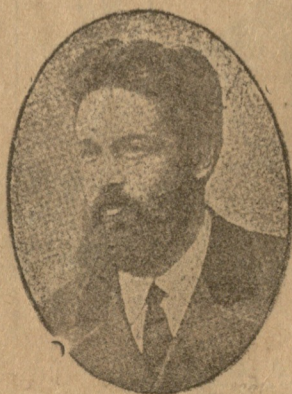
კერენსკი.

ნხიძე.

მელიქიძე.

შინგარიოვი.

გოდნევი.

სამეფო-ასა მამორი ჩართულან...
ბად სამაღწელოდ მაგრუქორთა...
შათასა, რომელნიცა თქმნიან...

გამბო სეპარტისა მუცქეულთა...
მეფო წეოლი იგი, უთქვამს...

ქობოლისა დათქმუნი...
მკარაბულია, მიქტაბისა...

ლოტეოლთა მათხელ...
რეს ცხებენი, ყოლისა...

დავით აღმაშენებლის მემორი...

თეოდორე მკვირთის მემორი...

ქაიხარია მკვირთის მემორი...

ჩუქს მიღებულნი მათნი...
ცხვარები, ყოლისა...

ჩუქსათისა, და არა...
და ლუქსილად დღე...
თოდნიან...
ბარგბოთ...
და ჩუქსათა...
და რეჟისია...

1783

თხელ...
და...
და...

და...
და...

ქარის სიგელი

ძველი ბაღადა.

ზოგს ეამბორება, ზოგს მწარედ ჰკბენს!
ხან სისხლს მიმოსთესს, ხან შიშსა ჰვენს...
ბობოქრობს.. ნავარდობს... ზღვრის და შტვენს!
რას მღერო, რასა შტვენ ქარო?!

„მოჰქროლავს რაინდი ჯვაროსან მხრის...
რაში ვით ისარი ჰაერსა სჭრის!
გაეჭვა რაინდი ბოროკისა მტრის“!
იმღერე, იმღერე, ქარო!

„გრიგალსა ფრთოსანსა დებს ვინა ჰკრავს?!
რაშს უშლის აღვირ! ლავამსა ჰკრავს!
ელვაზედ უმალი ქვეყანას სძრავს“!
ვენაცვა იმსა, ქარო!

„არ უფრთხის კლდეს და ხრამს, გეჟურსა ღვარს!
ჰმ, იცნობს რაინდი მშობელ მთაბარს...
ლად გულში აცინებს იმედსა მტკბარს!“
იმღერე, იმღერე, ქარო!

„სატრფოსა მიაწვდის მალე ის ხმას:
გლოფობს იქ ნარნარი, იშლის შავ თამას
მოელის თავის მხსნენელს, მოელის მას!“
იმღერე, ხმატკბილო ქარო!

„ნესტანო!.. მოაფრენს რაშს არა—ქორს!
ჰყრობილი, ტყვექმნილი, ტყორცნილი შორს,
გულს ჩაგებუტება სულისა სწორს“!
ნეტავი, ნეტავი, ქარო!

„შიადგა ციხესა მალლობზე მდვარს...
მაგარსა გალაგანს ის უფლის გარს...
დაეძებს ნაცნობსა, ფარულსა კარს“...
განავრძე, განავრძე, ქარო!

„ჩუჰად დამალულად შასვლა მას სურს...?
თუმც გული არ ითმენს, თუმც გული ჰხურს!
ახ, ეს რა კივილსა მოჰკრავს ის ყურს!“
რა არი, რა არი, ქარო?!

„შეკრთა და გაფორდა არწივი მთის!
გალავანს მარდათა შეახტა მყის!
ღარბაზის კარებთან დვას უკვე ის!“
რას ხედავს, რას ხედავს, ქარო?!

„უცხოს და ველურსა ბრბოს მოჰკრავს თვალს...
ძმად ნაფიცს ვერაგსა ვნებთა მთვრალს
და იქვე... ტანგადრცვნილს, დატანჯულს ქალს!“
რა ქალსა, რას ამბობ, ქარო?!

„ზინძურ ხელს სტაცებენ თეთრყელა გედს!
რაინდის თვალთა ჩინს, იმედს და ბედს...
მაგრამ ვერ უღრეკენ ამაყსა ქედს!“
დიდება მშვენიერს, ქარო!

„ვერ იმორჩილებენ ნათელსა მზეს!
იბრძვის!.. ახ, როდემდის?! ეს არას, ეს
გასთელენ სიცოცხლეს, რჯულსა და ზნეს!“
რას ელის რაინდი, ქარო?!

„იელვა მახვილმა! ვერაგსა კრულს
შუაზედ გააპობს, ამოხდის სულს,
ამოჰგლეჯს და გასრესს ფეხით მის გულს!“
ახია ვერაგზედ, ქარო!

„ელვარებს მახვილი!.. მადლი მის პირს!
მტარვალთა თავები სცივიან ძირს!
მეთე... მეთე... თვლად არა ღარს!“
ახია, ახია, ქარო!

„გაშმაგდა! აყენებს სისხლისა ღვარს!
სთესავს თვის გარშემო შიშსა და ზარს!
მაგრამა ილღება... ებრძვის მთელს ჯარს!“
ვუშველოთ, ვუშველოთ, ქარო!

„ვინა ხარ ვაჟაკი?! ხელი ჰკარ ხმალს!
შეახტი სწრაფად არაბულს მალს!
მძვთე ლომგულად ველურთა ძალს!“
მოვეტრინავთ, მოგქეპავთ, ქარო!

კ. მაყაშვილი.

ივრიის მზე!

ძღვნად თავისუფალ საქართველოს!
ობლად იყო ნაზარდი, ვით მთის
თეთრი ყვავილი!.. დიდის ტკბილს
აღერსს მოკლებული, მამის გულს ეს
აღხენდა, ანუჯემბდა; სიცოცხლით
საღე მზე ჰაბუკი—სხივ-მოეფარე
პარმარილოსაგან იყო თითქოს ნაკვე-
თი. მის უტრებს ყრმულ სახეზედ, მისი
სრულქნა მტყველებდა. და ახლად
აშლილი ხავერდოვანი ქორფა ქარმა-
ნი სახის ნაკვებებს უმშვენიერებდა...
უწია მასაც ეამბა, და ისიც გასტყორ-
ცნა ბედმა, ბრძოლის ველზედ, სადაც
მისი თანა-მომხენი თავგანწირვით
იბრძოდნენ და იცლებოდნენ მტრის-
გან თვის კეკლუც სამშობლოს დაშო-
რებულნი უცხოთა შორის!..

დილის რეჟრეჟზედ და წყო ბრძოლა
საშინელი, იმ დროს, როდესაც ზღვ-
ს ძირში მარგალიტთა და ალისფერ
მარჯანთა სამეფოში, სადაც ზღვის
ყვავილნი ათას ფრად გადაშლილან
და ელვარებენ. ოქროს თმიანი ტურფა
ზღვის სირინოზნი, განთიადის ეამს
გამოსამგზავრებლად გამზადებულ მზეს,
სიყვარულის ჰიმნს უგალობდნენ. ირ-
გვლივ რამოდენიმეჯერ გალობით შე-
მოსტურეს და სირინოზთ გასტურეს
სხვა და სხვა მხარეს; პატარა ბრწყინა-
ლა თევზები, უკან გაედევნენ რა მარ-
ჯანის ხეგულეებში დძვრებოდნენ, ზღ-
ვი სუფევა სიცოცხლე ხალისიანი,
მშვედობა და სიყვარული. უზარმაზარი
ცეცხლის ბორბალი შეინძრა, ცის
ეთერიკენ დამომგზავრა, ამოსტურა
ზღვის ზედაპირი და ქვეყანას ოქროს
სხეუბი გადმოაღვარა, ცეცხლად აან-
თო!..

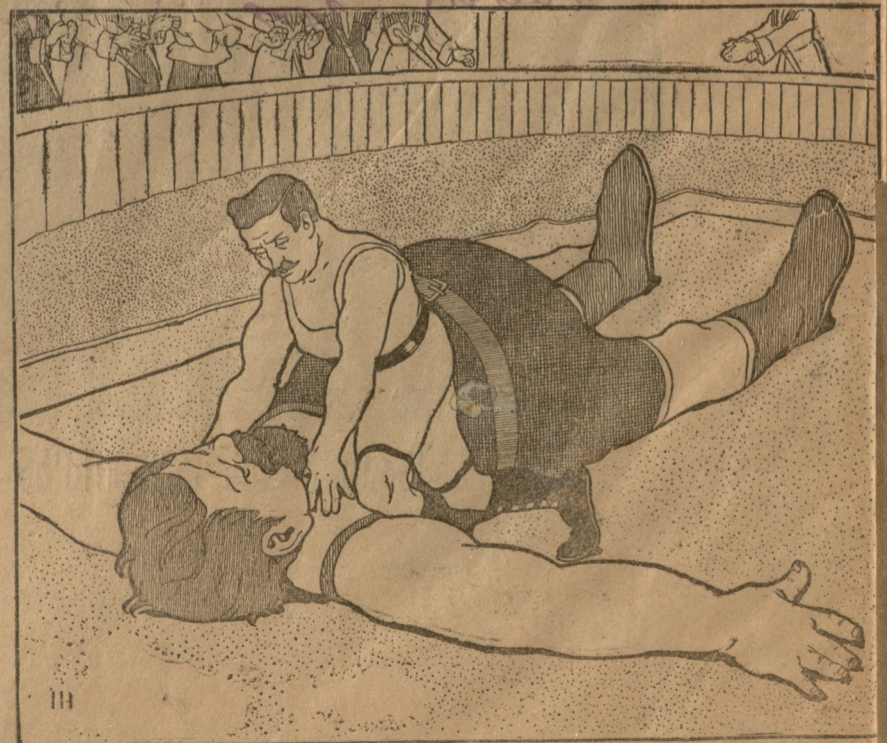
მგალობელ ფრინველთ მნათობოს,
ქება უძღვენს, მზის ოქროს სხეუბით
დაფერილინი სიზარტოთ აჟრიაშულ-
დნენ, ცაში აფორინდნენ...

მზემ გადმოჰხიდა ქვეყანას, სადაც
სისხლი მდინარესავით მიდიოდა და
ეწირებოდნენ ასი ათასობით ახალ-
გაზრდა ჯაღონით საღე ყრმანი. ომის
გაუმადლარი ღმერთი სისხლიდან სწუ-
რავდა უამრავ ხალხს... დედამიწა სა-
შინელის ხმაურობით დგანდგარებდა.
ისმოდა ჯოჯოხეთური გრილი, ყო-
ველივე იწოდა და ინგრიოდა. ზარ-
ბაზნის ძლიერი სროლით ჰაერი ირყე-
ოდა, ადამიანთ დაეკარგნათ გონიერე-
ბა, გაფორებულიყვნენ, ჟოღდნენ და
მუსრს ავლებდნენ. თავისივე მზგავს
ადამიანთ, ისმოდა დაჭრილთა და მო-

მაკვდავთა კენისა, გოღებდა და მვილას
ითხოვდნენ, სწყევდადნენ. მაგის გარე-
ნის დღეს და სისხლით გაუმადლარი
წვეთიადის მიფე. ომის ღმერთი ბო-
როტად და ჰზარხარებდა უმწყო ხალხს,
მათ ურთერთს უსიყვდა უფრო სასტი-
კად ჰკვეთობდნენ და მოესრათ ურთ-
ერთი, რათა ამას კოლავ გაიდღეგრძე-
ლებინა თვ-სი მეფობა, რომ მათთვის-
ვე მონობის ბოროკილ დაედვა... ყრმა
მზე-ჰაბუკიც იბრძოდა თავგანწირუ-
ლად, მგზნებარე რწმენით აღტყორცილი,
სიკვილის ბოროტს მამა-მთავარს
შეუპოვრად პირის-პირ უყვიოდა: ვერა
ვერ შემიშანებ სიკვდილით ბოროტო
სულო!.. ვერ მომიშპობ სიცოცხლის
წყურვიოს... ჩემს სამშობლოს ამით
ვირ მოსპობ, ვერ დაადუმებ!.. მას ბე-
ვრი მწარე დღეები უნახავს, შაგი სი-
კვდილი შენი სახით მას ბეგრჯილ
მოვლენია. ხედავ, ის დღისაც ცოცხა-
ლია, და კვლივ იცოცხლებს!.. მას
ახსოვს მონგოლთა ურდოვნი, თემურ-
ლენგი, ჩინგის-ხანი, ახსოვს ლოკული
და კალიგულა... ახსოვს თვისი ბრწყი-
ნვალე დღეებიც!.. შენ კი, უძლურ
ხარ, ჩვენს მოსასპობად მონავ... თავ
ხეო!

ჩვენ კვლავ აღვსდებთ მაკვრე
თით, უძღვევნი და, ვაი, მაშინ შენ...
ღვოს რისხვად მოგველონებოთ... მოგ-
საობთ, გაგსრესავთ სამარადისოდ!..
და ჩემს ტურფა სამშობლოს ცის კა-
ზალიზიდ კვლავ მიდიდურად იბრ-
წყინვალებს ცხოველმყოფელი მზე სი-
ცოცხლის!.. სიკვდილმა ბასრის ტყვიით
დაქრა მზე ჰაბუკის ფეჟალი მაკვრით
მუხლო-მოჰკვეთა, გადაისვენა. მან მხო-
ლოდ ეხლა დაინახა მზე მოელაარე
აღტყობულმა შეიძხა: მზე!.. მზე!
მზეო, ჩემს სამშობლოს ჩემი სალამი
უძღვენ. ამცნე, რომ მის სიყვარულში
სულსა ვლივ ტკბილად!.. დეე, ვიტან
ჯოთ და ნუ მოვისპობით, დეე, გგვე
მონ და იმედი გვექონდეს აღდგინისა...
გგაძნობთე სიცოცხლის წყურვიოს!
ჩემო სამშობლოე, გული ჩემი ზოგა
შენდამი სიყვარულისა და შიგ მარა-
დისობ-ს ჩიცხლი ღვივის დაუშრეტე-
ლი!.. მზე-ჰაბუკს მოესმა ხმა მსასოე-
ბელი... შენი სამშობლო, დღეს სის-
ხლისაგან დაცილი, კვლავ აღზდგიბ
განახლებული... და ცხოვილი მზე
თვისის სხივების აღერსით, შენს ტურ-
ფა სამშობლოს გულზედ, ბეგრს შე-
ნისთანა ყვავილებს აღმოაცენებს და
გაჰფურჩენის, ივერის მზეო... მზე
ჰაბუკო, მტრის დასათრჯუნად!.. და
დუმდა ჰაბუკი, ობლად ნაზარდი, ვით
მთის ყვავილი!.. მის ბაგეთ ნეტარი
ღიმილი დასთამაშებდა და მზის სხი-
ვები, მის ნაკვეთ სახეს, შარავანდე-
დით მოსავდნენ!..

გ. ბუთლიაშვილი.

ძველი და ახალი მთავრობა.

რედაქტორ-გამომცემელი სანდრო შანშიაშვილი.